PS PERSONENSCHADE UPDATES

Nieuwsbrief PS Updates

Nummer 40, 2026

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1762 03-11-2026

Hoge Raad. Strafrecht. Dood door schuld in het verkeer. De klacht omtrent de toegewezen vergoeding van schokschade aan de broer van het overleden slachtoffer slaagt niet. De toewijzing is toereikend gemotiveerd. De klacht omtrent de toewijzing van vergoeding van schokschade jegens de ouders van het overleden slachtoffer slaagt wel. Het hof heeft dit niet toereikend gemotiveerd. Het hof heeft geen vaststellingen gedaan over de manier waarop deze benadeelde partijen zijn geconfronteerd met het tegen het (primaire) slachtoffer gepleegde strafbare feit en de gevolgen daarvan, zeker in het licht van wat door de verdediging hierover naar voren is gebracht. Ook voor zover het cassatiemiddel klaagt dat het hof bij het bepalen van de hoogte van de vergoeding van de schokschade geen rekening heeft gehouden met de door de ouders gemaakte aanspraak op vergoeding van affectieschade slaagt dit. Opmerking verdient dat in het bijzonder in gevallen waarin de benadeelde partij die aanspraak maakt op vergoeding van schokschade niet direct ter plaatse is geconfronteerd met de gebeurtenis en haar gevolgen, de vraag of de vergoeding van schokschade niet geheel of voor een deel samenvalt met de vergoeding van affectieschade, aandacht verdient in de motivering door de rechter.

Hof

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:3027 29-10-2026

Strafrecht. De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan het verwurgen van zijn toenmalige partner. De verklaring van de minderjarige dochter dat zij de verwurging heeft gezien, vindt het hof onvoldoende betrouwbaar voor het bewijs. De minderjarige dochter heeft zich gevoegd als benadeelde partij en vordert € 20.000 aan shockschade. Het hof stelt voorop dat hoewel niet ter discussie staat dat de daad van haar vader jegens haar moeder voor het meisje grote psychische gevolgen heeft gehad, daarmee

nog niet is gegeven dat bij haar sprake is van shockschade zoals hiervoor omschreven. Het feit dat het hof de verklaring van de dochter onvoldoende betrouwbaar vindt, betekent dat er geen grond is om te concluderen dat zij direct is geconfronteerd met de onrechtmatige daad. Daarnaast is geen sprake geweest van het waarnemen van het stoffelijk overschot van haar moeder. Ook is niet gebleken dat het meisje met de latere gevolgen van het geweld dat tegen haar moeder is gebruikt anderszins onverhoeds is geconfronteerd. Daarmee is naar het oordeel van het hof geen sprake van een voor de toekenning van shockschade vereiste confrontatie met de jegens het slachtoffer gepleegde onrechtmatige daad of de gevolgen daarvan. De vordering wordt afgewezen.

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:2912 13-10-2026
Hoger beroep van een beschikking in een deelgeschilprocedure. In 2019 is een man zijn hand verloren bij het afsteken van vuurwerk samen vrienden. In de deelgeschilprocedure heeft de man verzocht te bepalen dat een van de vrienden volledig aansprakelijk is voor de schade die hij heeft geleden en nog lijdt als gevolg van het ongeval. De rechtbank heeft deze vordering afgewezen. Het hof vernietigt de bestreden beschikking. Het hof is van oordeel dat de gedragingen van de vriend onrechtmatig zijn jegens de man wegens het daardoor in het leven geroepen gevaar. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat de vriend vuurwerk aan de man verstrekte met de bedoeling dat hij het zou afsteken, terwijl hij niet wist om welk type vuurwerk het ging. De vriend was ook niet bekend met de herkomst van het vuurwerk, anders dan dat hij het van een voormalige collega had gekregen. Op het vuurwerk was geen enkele vermelding aangebracht met betrekking tot het soort vuurwerk, de herkomst, een veiligheidsinstructie of gebruiksaanwijzing, zodat de eigenschappen en de daaraan verbonden risico's niet konden worden vastgesteld. Daardoor was het voor de vriend en de man niet kenbaar welke risico's aan het gebruik van het vuurwerk waren verbonden. Verder staat vast dat de vriend het vuurwerk gedurende een lange periode, volgens zijn verklaring één tot twee jaar, in zijn werkbus heeft laten liggen. Het is aannemelijk dat het vuurwerk daardoor was blootgesteld aan wisselende omstandigheden en temperaturen en dat dit gevolgen kon hebben voor de betrouwbaarheid en veiligheid van het vuurwerk. Dit bracht mee dat aan het afsteken van het vuurwerk extra risico's waren verbonden. Het hof is van oordeel dat de vriend zich dit had kunnen en moeten realiseren. De vriend is volgens het hof aansprakelijk. Het beroep op eigen schuld slaagt wel. De man heeft vuurwerk afgestoken zonder zich vooraf ervan te vergewissen om wat voor vuurwerk het ging en welke wijze van afsteken daarbij was aangewezen. Van de man, als volwassene, mocht worden

verwacht dat hij zich rekenschap zou geven van de mogelijke gevaren die in het algemeen aan het afsteken van vuurwerk zijn verbonden, en in het bijzonder als de aard en de eigenschappen van het aangeboden vuurwerk hem onbekend zijn, zoals in dit geval. Verder is het een feit van algemene bekendheid dat het afsteken van vuurwerk in de hand en met een aansteker gevaarlijk is en dat daarom wordt geadviseerd vuurwerk aan te steken met een aansteeklont terwijl het op de grond staat. Het hof stelt de mate waarin de aan de man toe te rekenen omstandigheden aan het ontstaan van de schade hebben bijgedragen vast op 50%. De omstandigheden van dit geval geven geen aanleiding voor toepassing van een billijkheidscorrectie.

Rechtbank

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:12075 03-11-2026
Strafrecht. De verdachte heeft zich gedurende ruim drie jaar schuldig gemaakt aan ernstig seksueel misbruik van het slachtoffer, dat mede bestond uit het oraal en anaal seksueel binnendringen bij haar. Het misbruik startte toen zij ongeveer 4 jaar oud was. Het slachtoffer heeft zich gevoegd als benadeelde partij. De rechtbank is van oordeel dat de benadeelde partij als gevolg van het bewezenverklaarde feit rechtstreekse schade heeft geleden. De aard en ernst van de normschending brengen mee dat de in dit verband relevante nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde zo voor de hand liggen, dat een aantasting in persoon ‘op andere wijze’ zonder meer kan worden aangenomen. De rechtbank heeft voor de hoogte van het toe te wijzen bedrag gekeken naar de bedragen die in de regel in zaken als deze worden toegewezen. Daarbij heeft zij meegewogen dat het vergaand seksueel misbruik frequent op zeer jonge leeftijd heeft plaatsgevonden binnen een bepaalde vorm van gezinscontext waarin de benadeelde zich geborgen en veilig had moeten voelen. Het bewezenverklaarde seksueel misbruik valt in categorie 15.2 (a) (meest ernstig) van de Rotterdamse schaal met een bandbreedte van € 12.500 tot € 32.000. De rechtbank acht de gevorderde € 30.000 dan ook billijk en zij zal dit bedrag toewijzen. Aangezien de benadeelde partij minderjarig is, bepaalt de rechtbank dat de schadevergoeding moet worden gestort op een ten behoeve van het slachtoffer te openen rekening met een BEM-clausule.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:31946 29-10-2026
Eindbeschikking. In een eerdere beschikking heeft de rechtbank bepaald dat een man inzage moet krijgen in het strafdossier omtrent het overlijden van zijn vader. De man heeft nu aangegeven dat hij het dossier heeft ontvangen en nog steeds verschillende

getuigen wil horen. Hij stelt dat het strafrechtelijk onderzoek een ander doel dient dan het doel waarmee hij onderhavig verzoekschrift heeft ingediend. Het strafrechtelijk onderzoek is geen uitputtend onderzoek geweest. De man stelt volgens de rechtbank terecht dat er ogenschijnlijk tegenstrijdigheden te vinden zijn in de verklaring van twee getuigen omtrent de zuurstofslang. Nu er onduidelijkheden zijn die mogelijk een rol kunnen spelen voor de aansprakelijkheidsvraag, kan de man naar het oordeel van de rechtbank niet bij gebrek aan belang het recht worden ontzegd daarover getuigen te doen horen. Zoals in de eerdere beschikking ook is opgenomen, begrijpt de rechtbank dat het voor de zorgmedewerkers belastend zou kunnen zijn om nogmaals te moeten verklaren over de feiten en omstandigheden rondom het overlijden van de vader van de man, maar weegt het belang van de man bij informatievergaring in het licht van de aansprakelijkheidsvraag zwaarder. De rechtbank beveelt een voorlopig getuigenverhoor. De man heeft verzocht de getuigen te horen in een nagebootste situatie. De rechtbank acht het niet opportuun daarover nu iets te zeggen. De rechter-commissaris die belast zal zijn met het verhoor zal het tot zijn taak mogen rekenen – na afstemming met partijen – te bepalen dat het verhoor van een of meer getuigen (deels) zal plaatsvinden op locatie.

Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:7569 28-10-2026
Deelgeschil. In 2020 is een toen 8-jarig meisje met haar stepje in botsing gekomen met een wielrenner. Zij is hierbij zwaargewond geraakt (vele breuken van de schedel en het aangezicht, een hersenbloeding en hersenkneuzingen). De ouders van het meisje verzoeken de rechtbank nu te bepalen dat de wielrenner aansprakelijk is voor de gevolgen van het ongeval en dat hij en zijn aansprakelijkheidsverzekeraar de schade moeten vergoeden. De rechtbank overweegt dat ook na de ingewonnen deskundigenberichten nog altijd niet duidelijk is wat er precies is gebeurd. Niet staat vast met welke snelheid de wielrenner reed, of het meisje liep en stepte, wat de precieze locatie van het ongeval is geweest en of de wielrenner het ongeval had kunnen voorkomen. Voor aansprakelijkheid van de wielrenner ziet de rechtbank geen grond aanwezig. Voor zover er nog mogelijkheden voor nadere bewijslevering zijn, dan is daarvoor geen plaats, omdat dit buiten het bestek van de deelgeschilprocedure valt.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:14958 22-10-2026
In 2025 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden tussen een motor en een auto. De motorrijder is hierbij van zijn motor gevallen. In het ziekenhuis is hij behandeld voor

een hersenschudding, gebroken sleutelbeen en gekneusde ribben. De zorgverzekeraar heeft € 7.108,67 aan ziektekosten voor de motorrijder betaald en vordert dit bedrag nu van de verzekeraar van de autobestuurster. De verzekeraar van de autobestuurster betwist dat zij aansprakelijk is en voert aan als verweer dat de motorrijder ook voor 50% aansprakelijk is. De kantonrechter overweegt dat de autobestuurster onrechtmatig heeft gehandeld. Door niet voldoende te letten op achteropkomend verkeer tijdens het keren heeft zij namelijk gehandeld in strijd met artikel 5 Wegenverkeerswet. Door in te halen op een eenbaansweg heeft de motorrijder ook gevaar op de weg veroorzaakt. De schade is daarom mede het gevolg van zijn eigen handelen. Omdat beide partijen in vrijwel gelijke mate hebben bijgedragen aan de schade, moet de motorrijder 50% van de schade zelf dragen. Omdat beide partijen gedeeltelijk ongelijk krijgen, zullen de proceskosten tussen hen worden gecompenseerd, in die zin dat iedere partij de eigen kosten draagt.

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:11052 21-10-2026
Een 42-jarige man is in november 2022 overleden in het ziekenhuis. Een week voorafgaand aan zijn overlijden had hij last van allerlei klachten bestaande uit koorts, hoesten, vermoeidheid, pijnklachten en ademhalingsproblemen. De echtgenote van de man heeft namens hem de HAP en de eigen huisarts om hulp verzocht omdat zij zich zorgen maakte over de (medische) toestand van haar man. Aan de rechtbank wordt de vraag voorgelegd of de HAP gehouden is om de echtgenote het medisch dossier van haar man, over de periode van 15 tot en met 19 november 2022, ter beschikking te stellen, waaronder de geluidsopnamen van gevoerde telefoongesprekken. Daarnaast verzoekt de echtgenote om een afschrift van de brief van Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ) aan de HAP van 28 juni 2024. Onder meer vanwege vrees voor het schenden van de privacyregelgeving wil de HAP daar – zonder beslissing van de rechtbank – niet aan meewerken. Tussen partijen is niet in geschil dat de vrouw een nabestaande is in de zin van artikel 7:458a BW die op grond van de Wkkgz een mededeling van de HAP als zorgaanbieder heeft ontvangen dat een incident heeft plaatsgevonden. Dat betekent in beginsel dat zij op basis van de sub b-grond een inzagerecht heeft. Waar partijen over van mening verschillen is de vraag hoe ver het inzagerecht strekt, gelet op het bepaalde in artikel 7:458a lid 3 BW en artikel 9 lid 6 Wkkgz. De rechtbank veroordeelt de HAP tot (digitale) afgifte van (een afschrift van) het volledige in haar bezit zijnde medische dossier van [persoon 1], inclusief de volledige journaalregels, registraties en waarneemberichten over de periode 15 november 2022 tot en met 19 november 2022 aan de vrouw. De rechtbank overweegt

verder dat de echtgenote op basis van de sub b-grond recht heeft op de bandopnames van de telefoongesprekken. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de vrouw voldoende toegelicht waarom de volledige bandopnamen van de gevoerde telefoongesprekken iets zou toevoegen aan haar onderzoek naar de vraag of sprake is van een medische fout. De rechtbank bepaalt dat de HAP aan de vrouw de bandopnamen dient te verstrekken met dien verstande dat zij voor wat betreft het deel van het gesprek dat wordt gevoerd door de medewerker(s) van de HAP zij mag volstaan met een woordelijke transcriptie. De vrouw heeft geen recht op een afschrift van de brief van IGJ. Deze brief heeft immers betrekking op de Rapportage Interne case-audit, een interne onderzoeksrapportage. Het enkele feit dat de HAP (de eerste versie van) deze rapportage zelf wel aan de vrouw heeft verstrekt, maakt niet dat zij daarom ook gehouden zou zijn een afschrift van de interne brief aan de vrouw te verstrekken.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:30912 21-10-2026
Deelgeschil. In 2022 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden tussen twee voertuigen. De kern van het geschil betreft de vraag of de verzekerde van de wederpartij een verkeersfout heeft gemaakt en daarmee onrechtmatig heeft gehandeld jegens de verzoekende partij. De kantonrechter komt tot het oordeel dat de door de verzoekende partij gestelde toedracht van het ongeval niet is komen vast te staan. De gestelde toedracht vindt namelijk onvoldoende steun in de getuigenverklaringen en het schaderapport waarop de verzoekende partij zich beroept. Daarnaast hebben de verzekerde van de wederpartij en een andere getuige een andere lezing van de toedracht gegeven, in die zin dat de verzoekende partij juist tegen de auto van de verzekerde is aangereden. Omdat daarmee ook niet is komen vast te staan dat de schade is veroorzaakt door de verzekerde, is de wederpartij als WAM-verzekeraar niet aansprakelijk voor de gestelde schade. De verzoeken worden dan ook afgewezen. Een begroting van de kosten kan achterwege blijven. De kantonrechter is van oordeel dat de deelgeschilprocedure volstrekt onnodig/onterecht is ingesteld. Op grond van de bewijsmiddelen die de voorhanden waren kon namelijk in redelijkheid niet de door de verzoekende partij geschetste toedracht bewezen worden geacht.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:31079 21-10-2026
In 2014 is een man betrokken geraakt bij twee verkeersongevallen. De man spreekt nu zijn advocaat aan die hem heeft bijgestaan in het kader van de letselschadeafwikkeling. Volgens de man heeft de advocaat verschillende

beroepsfouten gemaakt, waardoor hij schade heeft geleden. De advocaat voert verweer. De rechtbank overweegt dat de kans om via medische expertise causaliteit vast te stellen tussen de klachten van de man en het ongeval, ook nog bestond na de vermeende beroepsfouten van de advocaat. Er stond op dat moment namelijk nog hoger beroep open en in hoger beroep had de zaak in zijn geheel opnieuw beoordeeld kunnen worden. Ook had in hoger beroep verzocht kunnen worden om de gewenste deskundigen te benoemen om de medische causaliteit vast te stellen. Dat dit niet is gebeurd, is niet te wijten aan enig handelen aan de zijde van de advocaat. De man heeft er namelijk zelf voor gekozen geen hoger beroep in te stellen. Hij heeft die keuze bovendien welbewust en in samenspraak met zijn nieuwe advocaat gemaakt. De kans om het medisch causale verband vast te stellen en om op basis daarvan een hogere schadevergoeding te verkrijgen is dus niet verloren gegaan door de (vermeende) beroepsfouten van de advocaat. Hetzelfde geldt voor het gestelde verlies van de mogelijkheid om de volledige letselschade via de verzekeraar vergoed te krijgen, omdat de verzekeraar het dossier als gesloten beschouwt als gevolg van het verloren vonnis. Wat betreft de verminderde onderhandelingspositie ten opzichte van de verzekeraar nu het vonnis als voldongen feit wordt gezien, geldt eveneens dat dit komt omdat er geen hoger beroep is ingesteld. De rechtbank overweegt dat de schade die de man stelt te hebben geleden niet aannemelijk is, waardoor een verwijzing naar de schadestaatprocedure niet aan de orde is. De vorderingen van de man worden afgewezen. De proceskosten worden begroot. Er is geen sprake van misbruik van procesrecht of onrechtmatig handelen. Dat de man volgens de advocaat aan een ander adres moet zijn voor zijn vorderingen, is niet aan te merken als misbruik van procesrecht of een onrechtmatige daad. Dit geldt ook voor het laten verstrijken van drie jaren alvorens een vordering in te stellen.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:31825 19-10-2026
Deelgeschil. In 2022 is een man gevallen over een ijzeren draad naast een voetpad. Als gevolg van dit ongeval heeft hij (letsel)schade geleden. De gemeente heeft aansprakelijkheid erkend. Tussen partijen is in geschil of er een causaal verband bestaat tussen de verschillende medische klachten in de periode na het ongeval enerzijds en het ongeval anderzijds. Beide partijen hebben een medisch adviseur ingeschakeld, maar die komen niet tot dezelfde conclusies. Partijen hebben afgesproken dat een neurologische expertise zal worden uitgevoerd. De rapportage van de deskundige neuroloog was ten tijde van de mondelinge behandeling nog niet gereed. De man vordert nu dat de rechtbank bepaalt dat de gemeente hem een

voorschot van € 15.000 zal betalen en € 11.179,42 aan vergoeding van gemaakte buitengerechtelijke kosten. De rechtbank overweegt dat op dit moment niet is gebleken dat de man meer schade heeft geleden dan tot nu toe aan hem is vergoed. Voor nadere bewijslevering is geen plaats, omdat dit buiten het bestek van de deelgeschilprocedure valt. De rechtbank acht het wel redelijk dat een aanvullend voorschot voor buitengerechtelijke kosten wordt betaald. De rechtbank stelt dit voorschot vast op een bedrag van € 8.437,36. De rechtbank acht gelet op de gemiddelde complexiteit van deze zaak een uurtarief van € 270 redelijk. De rechtbank is verder van oordeel dat de hoeveelheid geschreven uren aan cliëntencontacten bovenmatig hoog is, maar de man heeft onbetwist gesteld dat daarvan maar 7,5 uur daadwerkelijk is gedeclareerd, en dat is naar het oordeel van de rechtbank niet bovenmatig hoog. Daarbij is naar het oordeel van rechtbank van belang dat de verzekeraar lange tijd heeft geweigerd om een deskundige te benoemen voor het uitvoeren van een onderzoek naar de klachten van de man. Die weigerachtige houding heeft ervoor gezorgd dat de advocaatkosten opliepen door extra correspondentie en dat zelfs een verzoekschrift moest worden opgesteld voor het houden van een voorlopig deskundigenbericht. Pas vlak voor de mondelinge behandeling van dat verzoek heeft de verzekeraar ingestemd met gezamenlijke benoeming. In die zin heeft de gemeente een deel van de gemaakte kosten te wijten aan haar eigen houding. Er wordt wel een correctie van 3 uur toegepast aangezien een deel van de gedeclareerde uren ziet op werkzaamheden van eenvoudige administratieve aard die niet tegen een specialistentarief gedeclareerd zouden moeten worden.

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:8019 30-09-2026
In 2022 is een beroepsfotograaf tijdens een fotosessie op een uitlaatveld door een hond in zijn rechterarm gebeten, als gevolg waarvan hij ernstig letsel heeft opgelopen. De aansprakelijkheidsverzekeraar van het baasje van de hond heeft aansprakelijkheid erkend ex artikel 6:179 BW. Bij nader inzien meent de aansprakelijkheidsverzekeraar dat niet het baasje van de hond, maar het dierenpension als bedrijfsmatig gebruiker van de hond aansprakelijk is ten opzichte van de fotograaf. De aansprakelijkheidsverzekeraar vordert nu onder meer dat de rechtbank voor recht verklaart dat het dierenpension op grond van artikel 6:181 BW aansprakelijk is jegens de fotograaf. De rechtbank wijst de vorderingen af. De aansprakelijkheidsverzekeraar heeft onvoorwaardelijk aansprakelijkheid erkend en heeft vervolgens ook de schadeafwikkeling ter hand genomen. Aan die erkenning – of die nu in de ogen van de aansprakelijkheidsverzekeraar terecht is of niet – kan zij als professionele partij

worden gehouden. Verder overweegt de rechtbank dat indien de erkenning van aansprakelijkheid buiten beschouwing zou worden gelaten, de vordering niet toewijsbaar is. Er was geen sprake van een situatie waarin de hond door het pension bedrijfsmatig werd ingezet. Het foto's maken van de honden was namelijk geen kernactiviteit van het pension, maar het bewaren, waaronder het uitlaten, van de honden.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:13226 19-08-2026
Een vrouw heeft in een deelgeschilprocedure de rechtbank verzocht te bepalen dat aan haar zijde sprake was van overmacht en dat de aansprakelijkheidsverzekeraar gehouden zou zijn om de door haar als gevolg van het ongeval geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade te vergoeden. De rechtbank heeft voor recht verklaard dat de aansprakelijkheidsverzekeraar gehouden is om 20% van de geleden en te lijden schade te vergoeden. De vrouw is een bodemprocedure gestart en verzoekt verlof om tussentijds hoger beroep in te stellen. De aansprakelijkheidsverzekeraar heeft aangegeven zich niet tegen het verzoek te verzetten. De rechtbank overweegt dat er op twee geschilpunten tussen partijen betreffende hun materiële rechtsverhouding is beslist. De vrouw heeft haar verzoek tijdig gedaan, nu het is ingesteld binnen de appeltermijn van het vonnis waarin tussentijds appel tegen dat tussenvonnis wordt opengesteld. Het verzoek van de vrouw wordt toegewezen.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:6498 01-07-2026
Een man stelt dat hij in 2022 tijdens werkzaamheden in de bouw van een steiger is gevallen, met letsel tot gevolg. De rechtbank heeft in een tussenvonnis geoordeeld dat de (precieze) toedracht van het ongeval niet vaststaat. Het is duidelijk dat de man van de steiger is gevallen. Er is echter nog veel onduidelijk over wat er precies is gebeurd waardoor hij is gevallen. De rechtbank heeft in het tussenvonnis verder overwogen dat onvoldoende vaststaat dat de man daadwerkelijk is gevallen door een gebrek aan de steiger. De rechtbank heeft de man dan ook een bewijsopdracht gegeven. Volgens de rechtbank is de man niet geslaagd in zijn bewijsopdracht. De deskundige die een rapport heeft opgesteld is niet op de locatie geweest en heeft de steiger, het gebruikte materiaal en de valbeveiliging enkel op basis van twee foto's beoordeeld. Verder hebben vijf getuigen verklaard dat de man zelf veranderingen heeft aangebracht aan de steiger, onder meer door plankiers of schoren of buizen weg te halen. De enkele overlegging van gegevens waaruit volgens de deskundige blijkt dat de steiger niet deugdelijk was is op zichzelf onvoldoende voor het bewijs dat de man is gevallen als

gevolg van gebrekkig materiaal en/of te weinig valbeveiliging. Er is te veel onduidelijk over de oorzaak van de val. De vorderingen van de man worden afgewezen.

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De verdachte heeft zich gedurende ruim drie jaar schuldig gemaakt aan ernstig seksueel misbruik van het slachtoffer, dat mede bestond uit het oraal en anaal seksueel binnendringen bij haar. Het misbruik startte toen zij ongeveer 4 jaar oud was. Het slachtoffer heeft zich gevoegd als benadeelde partij. De rechtbank is van oordeel dat de benadeelde partij als gevolg van het bewezenverklaarde feit rechtstreekse schade heeft geleden. De aard en ernst van de normschending brengen mee dat de in dit verband relevante nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde zo voor de hand liggen, dat een aantasting in persoon 'op andere wijze' zonder meer kan worden aangenomen. De rechtbank heeft voor de hoogte van het toe te wijzen bedrag gekeken naar de bedragen die in de regel in zaken als deze worden toegewezen. Daarbij heeft zij meegewogen dat het vergaand seksueel misbruik frequent op zeer jonge leeftijd heeft plaatsgevonden binnen een bepaalde vorm van gezinscontext waarin de benadeelde zich geborgen en veilig had moeten voelen. Het bewezenverklaarde seksueel misbruik valt in categorie 15.2 (a) (meest ernstig) van de Rotterdamse schaal met een bandbreedte van € 12.500 tot € 32.000. De rechtbank acht de gevorderde € 30.000 dan ook billijk en zij zal dit bedrag toewijzen. Aangezien de benadeelde partij minderjarig is, bepaalt de rechtbank dat de schadevergoeding moet worden gestort op een ten behoeve van het slachtoffer te openen rekening met een BEM-clausule.

Instantie: Rechtbank Limburg
Datum uitspraak: 03-11-2026
ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:12075
Zaaknummer: 03.147259.22
Rechters: K. Mestrom, M.J.A.G. van Baal en M. El Jerrari
Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Hoge Raad. Strafrecht. Dood door schuld in het verkeer. De klacht omtrent de toegewezen vergoeding van schokschade aan de broer van het overleden slachtoffer slaagt niet. De toewijzing is toereikend gemotiveerd. De klacht omtrent de toewijzing van vergoeding van schokschade jegens de ouders van het overleden slachtoffer slaagt wel. Het hof heeft dit niet toereikend gemotiveerd. Het hof heeft geen vaststellingen gedaan over de manier waarop deze benadeelde partijen zijn geconfronteerd met het tegen het (primaire) slachtoffer gepleegde strafbare feit en de gevolgen daarvan, zeker in het licht van wat door de verdediging hierover naar voren is gebracht. Ook voor zover het cassatiemiddel klaagt dat het hof bij het bepalen van de hoogte van de vergoeding van de schokschade geen rekening heeft gehouden met de door de ouders gemaakte aanspraak op vergoeding van affectieschade slaagt dit. Opmerking verdient dat in het bijzonder in gevallen waarin de benadeelde partij die aanspraak maakt op vergoeding van schokschade niet direct ter plaatse is geconfronteerd met de gebeurtenis en haar gevolgen, de vraag of de vergoeding van schokschade niet geheel of voor een deel samenvalt met de vergoeding van affectieschade, aandacht verdient in de motivering door de rechter.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 03-11-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1762
Zaaknummer: 24/01055
Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en C. Caminada
Advocaten: D.J. Troost en Th. J. Kelder
Wetsartikelen: art. 6 WVW 1994 en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan het verwurgen van zijn toenmalige partner. De verklaring van de minderjarige dochter dat zij de verwurging heeft gezien, vindt het hof onvoldoende betrouwbaar voor het bewijs. De minderjarige dochter heeft zich gevoegd als benadeelde partij en vordert € 20.000 aan shockschade. Het hof stelt voorop dat hoewel niet ter discussie staat dat de daad van haar vader jegens haar moeder voor het meisje grote psychische gevolgen heeft gehad, daarmee nog niet is gegeven dat bij haar sprake is van shockschade zoals hiervoor omschreven. Het feit dat het hof de verklaring van de dochter onvoldoende betrouwbaar vindt, betekent dat er geen grond is om te concluderen dat zij direct is geconfronteerd met de onrechtmatige daad. Daarnaast is geen sprake geweest van het waarnemen van het stoffelijk overschot van haar moeder. Ook is niet gebleken dat het meisje met de latere gevolgen van het geweld dat tegen haar moeder is gebruikt anderszins onverhoeds is geconfronteerd. Daarmee is naar het oordeel van het hof geen sprake van een voor de toekenning van shockschade vereiste confrontatie met de jegens het slachtoffer gepleegde onrechtmatige daad of de gevolgen daarvan. De vordering wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam
Datum uitspraak: 29-10-2026
ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:3027
Zaaknummer: 23-001029-25
Rechters: C.J. van der Wilt, A.E. Kleene-Krom en M.J.A. Colijn
Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

In 2014 is een man betrokken geraakt bij twee verkeersongevallen. De man spreekt nu zijn advocaat aan die hem heeft bijgestaan in het kader van de letselschadeafwikkeling. Volgens de man heeft de advocaat verschillende beroepsfouten gemaakt, waardoor hij schade heeft geleden. De advocaat voert verweer. De rechtbank overweegt dat de kans om via medische expertise causaliteit vast te stellen tussen de klachten van de man en het ongeval, ook nog bestond na de vermeende beroepsfouten van de advocaat. Er stond op dat moment namelijk nog hoger beroep open en in hoger beroep had de zaak in zijn geheel opnieuw beoordeeld kunnen worden. Ook had in hoger beroep verzocht kunnen worden om de gewenste deskundigen te benoemen om de medische causaliteit vast te stellen. Dat dit niet is gebeurd, is niet te wijten aan enig handelen aan de zijde van de advocaat. De man heeft er namelijk zelf voor gekozen geen hoger beroep in te stellen. Hij heeft die keuze bovendien welbewust en in samenspraak met zijn nieuwe advocaat gemaakt. De kans om het medisch causale verband vast te stellen en om op basis daarvan een hogere schadevergoeding te verkrijgen is dus niet verloren gegaan door de (vermeende) beroepsfouten van de advocaat. Hetzelfde geldt voor het gestelde verlies van de mogelijkheid om de volledige letselschade via de verzekeraar vergoed te krijgen, omdat de verzekeraar het dossier als gesloten beschouwt als gevolg van het verloren vonnis. Wat betreft de verminderde onderhandelingspositie ten opzichte van de verzekeraar nu het vonnis als voldongen feit wordt gezien, geldt eveneens dat dit komt omdat er geen hoger beroep is ingesteld. De rechtbank overweegt dat de schade die de man stelt te hebben geleden niet aannemelijk is, waardoor een verwijzing naar de schadestaatprocedure niet aan de orde is. De vorderingen van de man worden afgewezen. De

proceskosten worden begroot. Er is geen sprake van misbruik van procesrecht of onrechtmatig handelen. Dat de man volgens de advocaat aan een ander adres moet zijn voor zijn vorderingen, is niet aan te merken als misbruik van procesrecht of een onrechtmatige daad. Dit geldt ook voor het laten verstrijken van drie jaren alvorens een vordering in te stellen.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 21-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:31079
Zaaknummer: C/09/701458
Rechters: S.T.H. Janssen
Advocaten: O. Arslan en L.C. Dufour
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In 2022 is een beroepsfotograaf tijdens een fotosessie op een uitlaatveld door een hond in zijn rechterarm gebeten, als gevolg waarvan hij ernstig letsel heeft opgelopen. De aansprakelijkheidsverzekeraar van het baasje van de hond heeft aansprakelijkheid erkend ex artikel 6:179 BW. Bij nader inzien meent de aansprakelijkheidsverzekeraar dat niet het baasje van de hond, maar het dierenpension als bedrijfsmatig gebruiker van de hond aansprakelijk is ten opzichte van de fotograaf. De aansprakelijkheidsverzekeraar vordert nu onder meer dat de rechtbank voor recht verklaart dat het dierenpension op grond van artikel 6:181 BW aansprakelijk is jegens de fotograaf. De rechtbank wijst de vorderingen af. De aansprakelijkheidsverzekeraar heeft onvoorwaardelijk aansprakelijkheid erkend en heeft vervolgens ook de schadeafwikkeling ter hand genomen. Aan die erkenning – of die nu in de ogen van de aansprakelijkheidsverzekeraar terecht is of niet – kan zij als professionele partij worden gehouden. Verder overweegt de rechtbank dat indien de erkenning van aansprakelijkheid buiten beschouwing zou worden gelaten, de vordering niet toewijsbaar is. Er was geen sprake van een situatie waarin de hond door het pension bedrijfsmatig werd ingezet. Het foto's maken van de honden was namelijk geen kernactiviteit van het pension, maar het bewaren, waaronder het uitlaten, van de honden.

Instantie: Rechtbank Gelderland
Datum uitspraak: 30-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:8019

Zaaknummer: C/05/460328 / HZ ZA 25-355
Rechters: A.J.J.M. Weijnen
Advocaten: L.K. de Haan, J. van Eck en L. Hilhorst
Wetsartikelen: 6:179 BW en 6:181 BW

RECHTSPRAAK

Hoger beroep van een beschikking in een deelgeschilprocedure. In 2019 is een man zijn hand verloren bij het afsteken van vuurwerk samen vrienden. In de deelgeschilprocedure heeft de man verzocht te bepalen dat een van de vrienden volledig aansprakelijk is voor de schade die hij heeft geleden en nog lijdt als gevolg van het ongeval. De rechtbank heeft deze vordering afgewezen. Het hof vernietigt de bestreden beschikking. Het hof is van oordeel dat de gedragingen van de vriend onrechtmatig zijn jegens de man wegens het daardoor in het leven geroepen gevaar. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat de vriend vuurwerk aan de man verstrekte met de bedoeling dat hij het zou afsteken, terwijl hij niet wist om welk type vuurwerk het ging. De vriend was ook niet bekend met de herkomst van het vuurwerk, anders dan dat hij het van een voormalige collega had gekregen. Op het vuurwerk was geen enkele vermelding aangebracht met betrekking tot het soort vuurwerk, de herkomst, een veiligheidsinstructie of gebruiksaanwijzing, zodat de eigenschappen en de daaraan verbonden risico's niet konden worden vastgesteld. Daardoor was het voor de vriend en de man niet kenbaar welke risico's aan het gebruik van het vuurwerk waren verbonden. Verder staat vast dat de vriend het vuurwerk gedurende een lange periode, volgens zijn verklaring één tot twee jaar, in zijn werkbus heeft laten liggen. Het is aannemelijk dat het vuurwerk daardoor was blootgesteld aan wisselende omstandigheden en temperaturen en dat dit gevolgen kon hebben voor de betrouwbaarheid en veiligheid van het vuurwerk. Dit bracht mee dat aan het afsteken van het vuurwerk extra risico's waren verbonden. Het hof is van oordeel dat de vriend zich dit had kunnen en moeten realiseren. De vriend is volgens het hof aansprakelijk. Het beroep op eigen schuld slaagt wel. De man heeft vuurwerk afgestoken zonder

zich vooraf ervan te vergewissen om wat voor vuurwerk het ging en welke wijze van afsteken daarbij was aangewezen. Van de man, als volwassene, mocht worden verwacht dat hij zich rekenschap zou geven van de mogelijke gevaren die in het algemeen aan het afsteken van vuurwerk zijn verbonden, en in het bijzonder als de aard en de eigenschappen van het aangeboden vuurwerk hem onbekend zijn, zoals in dit geval. Verder is het een feit van algemene bekendheid dat het afsteken van vuurwerk in de hand en met een aansteker gevaarlijk is en dat daarom wordt geadviseerd vuurwerk aan te steken met een aansteeklont terwijl het op de grond staat. Het hof stelt de mate waarin de aan de man toe te rekenen omstandigheden aan het ontstaan van de schade hebben bijgedragen vast op 50%. De omstandigheden van dit geval geven geen aanleiding voor toepassing van een billijkheidscorrectie.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam
Datum uitspraak: 13-10-2026
ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:2912
Zaaknummer: 200.356.610/01
Rechters: J.W. Hoekzema, W.J.J. Los en Y. Steeg-Tijms
Advocaten: E.A. Dekker en G. Loman
Wetsartikelen: 6:162 BW, 6:163 BW, 6:101 BW en 1019w Rv

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. In 2022 is een man gevallen over een ijzeren draad naast een voetpad. Als gevolg van dit ongeval heeft hij (letsel)schade geleden. De gemeente heeft aansprakelijkheid erkend. Tussen partijen is in geschil of er een causaal verband bestaat tussen de verschillende medische klachten in de periode na het ongeval enerzijds en het ongeval anderzijds. Beide partijen hebben een medisch adviseur ingeschakeld, maar die komen niet tot dezelfde conclusies. Partijen hebben afgesproken dat een neurologische expertise zal worden uitgevoerd. De rapportage van de deskundige neuroloog was ten tijde van de mondelinge behandeling nog niet gereed. De man vordert nu dat de rechtbank bepaalt dat de gemeente hem een voorschot van € 15.000 zal betalen en € 11.179,42 aan vergoeding van gemaakte buitengerechtelijke kosten. De rechtbank overweegt dat op dit moment niet is gebleken dat de man meer schade heeft geleden dan tot nu toe aan hem is vergoed. Voor nadere bewijslevering is geen plaats, omdat dit buiten het bestek van de deelgeschilprocedure valt. De rechtbank acht het wel redelijk dat een aanvullend voorschot voor buitengerechtelijke kosten wordt betaald. De rechtbank stelt dit voorschot vast op een bedrag van € 8.437,36. De rechtbank acht gelet op de gemiddelde complexiteit van deze zaak een uurtarief van € 270 redelijk. De rechtbank is verder van oordeel dat de hoeveelheid geschreven uren aan cliëntencontacten bovenmatig hoog is, maar de man heeft onbetwist gesteld dat daarvan maar 7,5 uur daadwerkelijk is gedeclareerd, en dat is naar het oordeel van de rechtbank niet bovenmatig hoog. Daarbij is naar het oordeel van rechtbank van belang dat de verzekeraar lange tijd heeft geweigerd om een deskundige te benoemen voor het uitvoeren van een onderzoek naar de klachten van de man. Die weigerachtige houding heeft ervoor gezorgd

dat de advocaatkosten opliepen door extra correspondentie en dat zelfs een verzoekschrift moest worden opgesteld voor het houden van een voorlopig deskundigenbericht. Pas vlak voor de mondelinge behandeling van dat verzoek heeft de verzekeraar ingestemd met gezamenlijke benoeming. In die zin heeft de gemeente een deel van de gemaakte kosten te wijten aan haar eigen houding. Er wordt wel een correctie van 3 uur toegepast aangezien een deel van de gedeclareerde uren ziet op werkzaamheden van eenvoudige administratieve aard die niet tegen een specialistentarief gedeclareerd zouden moeten worden.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 19-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:31825
Zaaknummer: C/09/707177
Rechters: S.M. de Bruijn
Advocaten: J. van Meerkerk en I.I. Assink
Wetsartikelen: 1019w Rv

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. In 2022 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden tussen twee voertuigen. De kern van het geschil betreft de vraag of de verzekerde van de wederpartij een verkeersfout heeft gemaakt en daarmee onrechtmatig heeft gehandeld jegens de verzoekende partij. De kantonrechter komt tot het oordeel dat de door de verzoekende partij gestelde toedracht van het ongeval niet is komen vast te staan. De gestelde toedracht vindt namelijk onvoldoende steun in de getuigenverklaringen en het schaderapport waarop de verzoekende partij zich beroept. Daarnaast hebben de verzekerde van de wederpartij en een andere getuige een andere lezing van de toedracht gegeven, in die zin dat de verzoekende partij juist tegen de auto van de verzekerde is aangereden. Omdat daarmee ook niet is komen vast te staan dat de schade is veroorzaakt door de verzekerde, is de wederpartij als WAM-verzekeraar niet aansprakelijk voor de gestelde schade. De verzoeken worden dan ook afgewezen. Een begroting van de kosten kan achterwege blijven. De kantonrechter is van oordeel dat de deelgeschilprocedure volstrekt onnodig/onterecht is ingesteld. Op grond van de bewijsmiddelen die de voorhanden waren kon namelijk in redelijkheid niet de door de verzoekende partij geschetste toedracht bewezen worden geacht.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 21-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:30912
Zaaknummer: K/4502/12321332
Rechters: I.C.E. Spierings
Advocaten: A. Ben Omar en C.C.R. Molkenboer

Wetsartikelen: 1019w Rv

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. In 2020 is een toen 8-jarig meisje met haar stepje in botsing gekomen met een wielrenner. Zij is hierbij zwaargewond geraakt (vele breuken van de schedel en het aangezicht, een hersenbloeding en hersenkneuzingen). De ouders van het meisje verzoeken de rechtbank nu te bepalen dat de wielrenner aansprakelijk is voor de gevolgen van het ongeval en dat hij en zijn aansprakelijkheidsverzekeraar de schade moeten vergoeden. De rechtbank overweegt dat ook na de ingewonnen deskundigenberichten nog altijd niet duidelijk is wat er precies is gebeurd. Niet staat vast met welke snelheid de wielrenner reed, of het meisje liep en stepte, wat de precieze locatie van het ongeval is geweest en of de wielrenner het ongeval had kunnen voorkomen. Voor aansprakelijkheid van de wielrenner ziet de rechtbank geen grond aanwezig. Voor zover er nog mogelijkheden voor nadere bewijslevering zijn, dan is daarvoor geen plaats, omdat dit buiten het bestek van de deelgeschilprocedure valt.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant
Datum uitspraak: 28-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:7569
Zaaknummer: C/01/423211 / EX RK 26-21
Rechters: E.J.C. Adang
Advocaten: J.E.M. van den Muyzenberg-van Zoelen en M. Bouman
Wetsartikelen: 1019w Rv en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Een 42-jarige man is in november 2022 overleden in het ziekenhuis. Een week voorafgaand aan zijn overlijden had hij last van allerlei klachten bestaande uit koorts, hoesten, vermoeidheid, pijnklachten en ademhalingsproblemen. De echtgenote van de man heeft namens hem de HAP en de eigen huisarts om hulp verzocht omdat zij zich zorgen maakte over de (medische) toestand van haar man. Aan de rechtbank wordt de vraag voorgelegd of de HAP gehouden is om de echtgenote het medisch dossier van haar man, over de periode van 15 tot en met 19 november 2022, ter beschikking te stellen, waaronder de geluidsopnamen van gevoerde telefoongesprekken. Daarnaast verzoekt de echtgenote om een afschrift van de brief van Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ) aan de HAP van 28 juni 2024. Onder meer vanwege vrees voor het schenden van de privacyregelgeving wil de HAP daar – zonder beslissing van de rechtbank – niet aan meewerken. Tussen partijen is niet in geschil dat de vrouw een nabestaande is in de zin van artikel 7:458a BW die op grond van de Wkkgz een mededeling van de HAP als zorgaanbieder heeft ontvangen dat een incident heeft plaatsgevonden. Dat betekent in beginsel dat zij op basis van de sub b-grond een inzagerecht heeft. Waar partijen over van mening verschillen is de vraag hoe ver het inzagerecht strekt, gelet op het bepaalde in artikel 7:458a lid 3 BW en artikel 9 lid 6 Wkkgz. De rechtbank veroordeelt de HAP tot (digitale) afgifte van (een afschrift van) het volledige in haar bezit zijnde medische dossier van [persoon 1], inclusief de volledige journaalregels, registraties en waarneemberichten over de periode 15 november 2022 tot en met 19 november 2022 aan de vrouw. De rechtbank overweegt verder dat de echtgenote op basis van de sub b-grond recht heeft op de bandopnames van de telefoongesprekken. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de

vrouw voldoende toegelicht waarom de volledige bandopnamen van de gevoerde telefoongesprekken iets zou toevoegen aan haar onderzoek naar de vraag of sprake is van een medische fout. De rechtbank bepaalt dat de HAP aan de vrouw de bandopnamen dient te verstrekken met dien verstande dat zij voor wat betreft het deel van het gesprek dat wordt gevoerd door de medewerker(s) van de HAP zij mag volstaan met een woordelijke transcriptie. De vrouw heeft geen recht op een afschrift van de brief van IGJ. Deze brief heeft immers betrekking op de Rapportage Interne case-audit, een interne onderzoeksrapportage. Het enkele feit dat de HAP (de eerste versie van) deze rapportage zelf wel aan de vrouw heeft verstrekt, maakt niet dat zij daarom ook gehouden zou zijn een afschrift van de interne brief aan de vrouw te verstrekken.

Instantie: Rechtbank Limburg
Datum uitspraak: 21-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:11052
Zaaknummer: C/03/348984/HA ZA 26-39
Rechters: de Bruijn
Advocaten: M. Delnoy-Garske en R.W. Janssen
Wetsartikelen: 7:457 BW en 7:458a BW

RECHTSPRAAK

In 2025 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden tussen een motor en een auto. De motorrijder is hierbij van zijn motor gevallen. In het ziekenhuis is hij behandeld voor een hersenschudding, gebroken sleutelbeen en gekneusde ribben. De zorgverzekeraar heeft € 7.108,67 aan ziektekosten voor de motorrijder betaald en vordert dit bedrag nu van de verzekeraar van de autobestuurster. De verzekeraar van de autobestuurster betwist dat zij aansprakelijk is en voert aan als verweer dat de motorrijder ook voor 50% aansprakelijk is. De kantonrechter overweegt dat de autobestuurster onrechtmatig heeft gehandeld. Door niet voldoende te letten op achteropkomend verkeer tijdens het keren heeft zij namelijk gehandeld in strijd met artikel 5 Wegenverkeerswet. Door in te halen op een eenbaansweg heeft de motorrijder ook gevaar op de weg veroorzaakt. De schade is daarom mede het gevolg van zijn eigen handelen. Omdat beide partijen in vrijwel gelijke mate hebben bijgedragen aan de schade, moet de motorrijder 50% van de schade zelf dragen. Omdat beide partijen gedeeltelijk ongelijk krijgen, zullen de proceskosten tussen hen worden gecompenseerd, in die zin dat iedere partij de eigen kosten draagt.

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 22-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:14958
Zaaknummer: K/4601/11915252 \ CV EXPL 25-4010
Rechters: W.Y. Hu
Advocaten: N.C. Haase en A.Y. Messchaert
Wetsartikelen: 5 WVW 1994

RECHTSPRAAK

Eindbeschikking. In een eerdere beschikking heeft de rechtbank bepaald dat een man inzage moet krijgen in het strafdossier omtrent het overlijden van zijn vader. De man heeft nu aangegeven dat hij het dossier heeft ontvangen en nog steeds verschillende getuigen wil horen. Hij stelt dat het strafrechtelijk onderzoek een ander doel dient dan het doel waarmee hij onderhavig verzoekschrift heeft ingediend. Het strafrechtelijk onderzoek is geen uitputtend onderzoek geweest. De man stelt volgens de rechtbank terecht dat er ogenschijnlijk tegenstrijdigheden te vinden zijn in de verklaring van twee getuigen omtrent de zuurstofslang. Nu er onduidelijkheden zijn die mogelijk een rol kunnen spelen voor de aansprakelijkheidsvraag, kan de man naar het oordeel van de rechtbank niet bij gebrek aan belang het recht worden ontzegd daarover getuigen te doen horen. Zoals in de eerdere beschikking ook is opgenomen, begrijpt de rechtbank dat het voor de zorgmedewerkers belastend zou kunnen zijn om nogmaals te moeten verklaren over de feiten en omstandigheden rondom het overlijden van de vader van de man, maar weegt het belang van de man bij informatievergaring in het licht van de aansprakelijkheidsvraag zwaarder. De rechtbank beveelt een voorlopig getuigenverhoor. De man heeft verzocht de getuigen te horen in een nagebootste situatie. De rechtbank acht het niet opportuun daarover nu iets te zeggen. De rechter-commissaris die belast zal zijn met het verhoor zal het tot zijn taak mogen rekenen – na afstemming met partijen – te bepalen dat het verhoor van een of meer getuigen (deels) zal plaatsvinden op locatie.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 29-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:31946
Zaaknummer: C/09/696617 / HA RK 25-751
Rechters: H.J. Vetter
Advocaten: M.J. de Witte, M.S.E. van Beurden en M.L. Jinkes de Jong
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een man stelt dat hij in 2022 tijdens werkzaamheden in de bouw van een steiger is gevallen, met letsel tot gevolg. De rechtbank heeft in een tussenvonnis geoordeeld dat de (precieze) toedracht van het ongeval niet vaststaat. Het is duidelijk dat de man van de steiger is gevallen. Er is echter nog veel onduidelijk over wat er precies is gebeurd waardoor hij is gevallen. De rechtbank heeft in het tussenvonnis verder overwogen dat onvoldoende vaststaat dat de man daadwerkelijk is gevallen door een gebrek aan de steiger. De rechtbank heeft de man dan ook een bewijsopdracht gegeven. Volgens de rechtbank is de man niet geslaagd in zijn bewijsopdracht. De deskundige die een rapport heeft opgesteld is niet op de locatie geweest en heeft de steiger, het gebruikte materiaal en de valbeveiliging enkel op basis van twee foto's beoordeeld. Verder hebben vijf getuigen verklaard dat de man zelf veranderingen heeft aangebracht aan de steiger, onder meer door plankiers of schoren of buizen weg te halen. De enkele overlegging van gegevens waaruit volgens de deskundige blijkt dat de steiger niet deugdelijk was is op zichzelf onvoldoende voor het bewijs dat de man is gevallen als gevolg van gebrekkig materiaal en/of te weinig valbeveiliging. Er is te veel onduidelijk over de oorzaak van de val. De vorderingen van de man worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 01-07-2026
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:6498
Zaaknummer: C/08/300927 / HA ZA 23-303
Rechters: A.E. Zweers
Advocaten: G.A. van Gorcom, C.P.B. Kroep en L.K. de Haan

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een vrouw heeft in een deelgeschilprocedure de rechtbank verzocht te bepalen dat aan haar zijde sprake was van overmacht en dat de aansprakelijkheidsverzekeraar gehouden zou zijn om de door haar als gevolg van het ongeval geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade te vergoeden. De rechtbank heeft voor recht verklaard dat de aansprakelijkheidsverzekeraar gehouden is om 20% van de geleden en te lijden schade te vergoeden. De vrouw is een bodemprocedure gestart en verzoekt verlof om tussentijds hoger beroep in te stellen. De aansprakelijkheidsverzekeraar heeft aangegeven zich niet tegen het verzoek te verzetten. De rechtbank overweegt dat er op twee geschilpunten tussen partijen betreffende hun materiële rechtsverhouding is beslist. De vrouw heeft haar verzoek tijdig gedaan, nu het is ingesteld binnen de appeltermijn van het vonnis waarin tussentijds appel tegen dat tussenvonnis wordt opengesteld. Het verzoek van de vrouw wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 19-08-2026
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:13226
Zaaknummer: C/15/380423
Rechters: N. Boots
Advocaten: J. Huisman en D.D. Markvoort
Wetsartikelen: 1019w Rv, 1019cc Rv en 332 Rv